

brant a altres rams del mateix tèxtil, quan les previsions per a aquests són d'expansió atès que la mitjana europea de consum de fibres tèxtils per capita és el doble de l'espanyol.

Per a fugir de la contradicció en què es troba el sector tèxtil cotoner català, és a dir, per a arribar a solucionar tant la desorganització en la introducció de les renovacions tecnològiques com tots els altres problemes ja esmentats que té plantejats el sector, es fa evident la necessitat de: incrementar el consum en el mercat interior fins a nivells internacionals, la qual cosa significaria augmentar el poder adquisitiu dels espanyols; adequar el preu de les primeres matèries tèxtils i dels productes químics; marcar un preu de l'energia que estimuli les renovacions tecnològiques; aconseguir una política d'inversions d'acord amb una planificació general; organitzar la formació professional de cara a les noves necessitats industrials; fomentar la investigació de manera que s'obtinguessin millors tècniques, coordinant els esforços de les diferents empreses tèxtils.

La sola enumeració de tots aquests problemes evidencia que la seva solució fuig del marc del sector cotoner i necessita un plantejament a nivell de tot Espanya, i que només és viable amb una reforma institucional i estructural que suposi la nacionalització de la Banca i del capital monopolista i la reforma agrària.

Sols en aquestes condicions podria parlar-se de convertir al màxim tots els recursos, tant humans com tècnics, i l'atur tecnològic no es convertiria en atur estructural.

MURIEL CASALS I CARMÉ SANS

INTRODUCCIÓ

La manca a Catalunya i a Espanya del que s'ha convingut a anomenar «l'empresa de dimensions gegants» és un fet que les estadístiques s'encarreguen de recordar-nos periòdicament. Com és sabut, a la llista de les primeres empreses mundials que publica anualment la revista nord-americana «Fortune» no hi ha aparegut mai cap empresa espanyola fins el 1972, any en el qual, en explicar «Fortune» la seva llista de les dues-centes primeres empreses industrials no americanes a tres-centes, s'hi ha situat tres empreses espanyoles: la SEAT en el lloc 211, REPSA en el 243 i Altos Hornos de Vizcaya en el 292. La col·locació d'aquestes tres empreses espanyoles, en la nova llista de «Fortune», difícilment pot permetre, però, transcendir l'anècdota per transformar-la en característica, i evitar, així —com indicava el professor Joan Sardà—, les ja clàssiques lamentacions per manca d'empreses amb dimensions internacionals.

Fins i tot no creient en molts dels avantatges de caràcter econòmic i tècnic que tan gratuïtament s'imputen com a factors derivats i exclusius de les empreses

1. Vegeu J. SARDÀ, *Sobre la gran empresa en Espanya*, a «Espanya Econòmica», setmana del 7 de desembre de 1968. En aquest article, J. Sardà formula una opinió respecte al cost social de la política industrial que l'Administració ha desenvolupat fonamentalment a través de l'INI, opinió que subscriu plenament.

2. És molt possible que el coneixement de les veritables xifres d'affers de totes les empreses espanyoles i els grups que constitueixen modificqués lleugerament les posicions que, hipotèticament, ocupen les esmentades empreses a les llistes de certa amplitud, com per exemple les classificacions sectorials de les cinc-centes empreses mundials o les llistes de les mil primeres empreses del Mercat Comú.

